

TV3: una oportunitat amb riscos

El 26 d'octubre, el govern de Francisco Camps es declarava disposat a acceptar l'emissió de TV3 al País Valencià per via digital. Si bé l'anunci pot legalitzar definitivament la situació de TV3, també planteja seriosos interrogants. A més, la multa a ACPV i l'amenaça de tancar els repetidors que ara per ara garanteixen les emissions continuen vigents.

Als films clàssics d'espies, quan calia fer algun intercanvi hi solia haver un pont, boira i dos maletins. El joc, com és sabut, consistia a bescanviar, en el mateix gest, maletí per maletí. En aquest cas, però, fa la sensació que s'han lliurat els microfilms i que de l'altra banda encara no n'ha arribat res.

Des d'Acció Cultural del País Valencià (ACPV) utilitzen aquest símil de film en blanc i negre per resumir prevencions: "D'una banda, el Ministeri atorga un tercer múltiplex al govern valencià; d'una altra banda, hi ha, a hores d'ara, tot just una declaració difusa, en uns termes que plantegen, a més, seriosos interrogants: els uns els han donat una maleta i els altres no han lliurat res en canvi".

Mobilització ciutadana. És cert que per primera vegada en més de vint anys s'albira la possibilitat d'un acord institucional entre els governs valencià i del Principat de Catalunya per tal de legalitzar plenament la recepció de TV3 al País Valencià. I aquest fet s'ha rebut amb satisfacció a ACPV, l'entitat que ha impulsat i mantingut durant tot aquest temps la xarxa de repetidors que han fet possible (i que ho fan encara) de veure TV3, Canal 33, 3/24 i 300 al sud del país. No s'ha d'oblidar, de fet, que els repetidors es van alçar gràcies a una subscripció popular, i que ha estat també la mobilització ciutadana la que ha frenat els successius intents de tancar les instal·lacions, ja fos en època de

Barrionuevo, de Zaplana o de Camps. "I la que ha propiciat que avui es parle d'acord", puntualitzen també des de l'entitat cultural.

Però encara no hi ha res signat. El Ministeri espanyol d'Indústria va oferir un tercer múltiplex als governs autonòmics que signessin un acord de reciprocitat entre televisions públiques, amb la qual cosa quedaven esbandides les "dificultats tècniques" argüides pel govern Camps a l'hora de refusar l'acord d'intercanvi. I el 26 d'octubre, pocs dies després de l'oferiment, el portaveu del govern valencià, Vicente Rambla, declarava que aquest nou múltiplex es destinarà als "acords que establim amb comunitats limítrofs, com és el cas de Catalunya".

De moment, però, més enllà d'aquesta declaració, res no s'ha concretat. I, mentrestant, es manté l'amenaça de tancar els repetidors ("ara per ara, l'única garantia de continuïtat de les emissions", recorden des d'ACPV) i la multa de 300.000 euros amb què el govern Camps ha sancionat l'entitat precisament per fer possible la recepció.

La campanya cívica per evitar el tancament i fer front a la multa, per tant, continua. I continua sumant adhesions. Han passat tot just quinze dies des que es va fer pública la crida feta a partits i entitats de tota mena perquè impliquessin socis i militants en la defensa de TV3 tot cobrant-los una quota voluntària de 10 euros (que passa a un compte corrent de la Federació Lull controlat notarialment), en canvi de la qual rebrien una reproducció de l'obra que Antoni Tàpies ha cedit per a la campanya. Signaven aquella crida Jordi Pujol, Pasqual Maragall, els abats de Montserrat i de Poblet, el prior de Lluc, la rectora de la Universitat de les Illes Balears i l'ex-conseller mallorquí Alexandre Forcades. Han passat tot just quinze dies, dèiem, i ja arriben els acords en aquest sentit: el PSM, la Societat Coral El Micalet de València i el Col·legi de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres de Catalunya han estat els primers a formalitzar-ho; CDC i BNV ja han pres una decisió en el mateix sentit. La mobilització s'estén.

Vicente Rambla, portaveu del govern valencià, i Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya: dues cares de la negociació.

Ull viu. A banda de mantenir alerta i mobilitzacions, i de felicitar, òbviament, els “milers de ciutadans i ciutadanes que han fet possible”, amb la seva convicció i tenacitat, que s'albiri, finalment, la possibilitat d'un acord institucional, ACPV ha volgut també alertar dels interrogants que planteja un acord que tan sols acati les previsions de l'actual govern valencià. D'entrada, perquè, dels quatre canals digitals nous que s'obtidrien, fins ara només s'ha parlat de destinar-ne un a la televisió autonòmica catalana, TV3, amb la qual cosa es perdria la recepció de Canal 33, 3/24 i 300 (“fet que significa un pas enrere objectiu”, recalca ACPV).

A més, no s'ha de perdre de vista la qüestió de la llengua que empraran els canals digitals. Hi ha tres múltiplex en joc, amb quatre canals digitals cadascun. El primer ja té els canals repartits: Canal 9, Punt 2, Las Provincias TV (Vocento) i Televisión Popular del Mediterráneo (Cadena COPE). Els canals del segon, concedit el juny, s'adjudicaran properament, i és més que previsible que segueixin la tònica lingüística –i no només lingüística– habitual. Quant a aquest tercer, que s'obté amb la condició dels acords de reciprocitat, s'ha anunciat que pot tenir un canal per a TV3, que la televisió murciana en té un de reservat, i que la resta es destinarà a d'altres “comunitats limítrofs”. Ja s'han citat Castella-La Manxa o Aragó (“per què ni tan sols no es contempla l'arribada d'IB3, la televisió balear?”), es pregunten des d'ACPV).

Finalment, cal destacar que, en parlar d'acord de reciprocitat, Rambla no s'oblida mai de fer referència a l'obsessió que eufemísticament anomena “respecte institucional” i que tradueix en l'exigència que s'estableixi la censura a TV3 i s'hi faci servir “la denominació adequada” en referir-se al País Valencià, “que és la de Comunitat Valenciana i no una altra que s'utilitza reiteradament”.

Els perills d'una negociació en la qual només cedeix una part són damunt la taula. Des d'ACPV s'expressen amb claredat: “la mobilització ciutadana, és, com més va, més necessària”.

Núria Cadenes

UM, entre els vint-i-cinc anys i el futur

Coincidint amb el vint-i-cinquè aniversari de la seva fundació, UM prepara el decisiu congrés de desembre.

Un senzill acte a la seu del partit serví per commemorar el vint-i-cinquè aniversari. Es complí dimarts de la setmana passada. Els fundadors, fins i tot qui va ser impulsor del projecte, Jeroni Albertí, es reuniren amb Maria Antònia Munar per renovar el “compromís fundacional” mitjançant la signatura d'un document fet a posta. Els fundadors animaren els actuals dirigents perquè “continuin treballant per una Mallorca més orgullosa, més autèntica, més segura de si mateixa com a garantia de superació dels reptes als quals haurà de fer front per mantenir la identitat”.

Vint-i-cinc anys. Unió Mallorquina va ser creada per Jeroni Albertí, entre d'altres, el mes d'octubre del 1982. Albertí havia estat el màxim dirigent d'Unió del Centre Democràtic (UCD) a les Balears i, en representació d'aquest partit, fou elegit senador (1977) i president de l'Assemblea de Parlamentaris (1977), la qual negocià amb el govern central la concreció del règim preautonòmic illenc (1978). El primer ens d'autogovern balear de la història contemporània, el Consell General Interinsular (CGI), també fou presidit per Albertí. Es va presentar en un acte polític i social de gran rellevància al castell de Bellver el 28 de juliol del 1978. Acompanyaven Albertí, entre d'altres, Camilo José Cela, Francesc de Borja Moll, Joan Miró, Josep Maria Llompart, el president de la Generalitat catalana Josep Tarradellas i alts representants de la Diputació d'Aragó

i del Consell General Valencià. Fou el moment de més èxit en la carrera política d'Albertí. A partir d'aleshores tot foren problemes. UCD entrà en una espiral de lluites internes, entre el 1978 i el 1981. Albertí decidí abandonar el partit centrista estatal abans de la catàstrofe electoral que patí el 1982. Amb un grapat de persones de la seva confiança, que abandonaren amb ell la UCD, fundà un partit “regionalista i centrista”, Unió Mallorquina. No es presentà a les eleccions generals del 1982. El seu objectiu eren les primeres autonòmiques, que s'havien de celebrar després de l'aprovació de l'Estatut (1 de març del 1983). El juny del 1983 se celebren. UM obté sis escons, que li permeten ser la frontissa. Podia pactar amb l'esquerra (PSOE i PSM) o amb la dreta (AP). Albertí rebé la pressió econòmica de Carlos March (de la Banca March), relacionada amb negocis particulars seus, i finalment pactà amb la dreta. A partir d'aleshores tot va empitjorar. Albertí intentà diverses vegades desfer-se del seu aliat, però mai no pogué, sempre pressionat pels motius particulars esmentats. El 1988, quan volia eixamplar UM cap a les altres illes, des d'AP el boicotejaren. Molts quadres dirigents regionalistes actuaven ja com a submarins d'AP. Avortaren la idea d'Albertí d'ampliar el partit a les altres illes i el president, desautoritzat, anuncià, durant el congrés de juny del 1988, que dimitia. El partit –que continuava aliat amb AP– quedà en mans d'una gestora. La situació era tan dolenta que per a les eleccions del 1991 acceptà una aliança preelectoral amb AP. En el congrés d'abril del 1992 és elegida presidenta Maria Antònia Munar, amb una promesa: marcar distàncies amb el seu aliat i reforçar el partit, el qual havia patit nombroses baixes que se n'anaren a AP. Val a dir que Munar era aleshores consellera d'Educació i Cultura i, fidel a la seva idea de desmarcar-se del soci, fins i tot tenia un logotip propi per a